

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.60/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. június 04. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. november 29. napján kihirdetett 22.B.455/2023/53. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést 1 (egy) év börtönbüntetésre, a felfüggesztés próbaidejét 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a rongálás vétségének jogszabályi hivatkozása a Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, továbbá a bűnjeljegyzék száma helyesen T.676/2022.

A másodfokú eljárás során felmerült 9.000 (kilencezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. november 29. napján kihirdetett 22.B.455/2023/53. számú ítéletével Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb., a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetnének kísérletében, valamint 1 rb., a Btk. 278. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés 1.tétele szerint minősülő rongálás vétségében, ezért – halmazati büntetésül – 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes

szabadságra. Terhelt I. rendű vádlottat az ellene a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt emelt vád alól felmentette. A törvényszék rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, és a II. rendű vádlottat kötelezte 378.822 forint bűnügyi költség megfizetésére, míg a fennmaradó 560.510 forint költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] A tárgyaláson az ügyész az I. rendű vádlott vonatkozásában tudomásul vette az ítéletet, míg a II. rendű vádlott tekintetében fellebbezést jelentett be a büntetés súlyosítása, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében. Az I. rendű vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették. A II. rendű vádlott három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tett. A II. rendű vádlott védője szintén három nap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be jogi és ténybeli okból, a rendelkező rész és az indokolás ellen, a tényállás megalapozatlansága, az indokolás téves volta, a bűnösség megállapítása, a cselekmények jogi minősítése és a büntetés kiszabása miatt, eltérő tényállás megállapítása és a motorháztetőt érintő rongálás vétsége vonatkozásában büntethetőséget kizáró ok fennállása okán, míg a testi sértés vádja alól bizonyítottság hiányában történő felmentés, illetve a büntetés enyhítése érdekében. Fellebbezések hiányában az elsőfokú bíróság ítélete Terhelt I. rendű vádlott vonatkozásában 2024. november 29. napján jogerőre emelkedett.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy a törvényszék ítélete megalapozott, okszerűen következtetett a II. rendű vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes. Álláspontja szerint azonban a II. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés nem felel meg a büntetéskiszabási céloknak. Utalt arra, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntette kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett, míg a rongálás vétsége egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető. Halmazati büntetés kiszabása esetén az alsó határ 2 év, a felső határ 9 év, így a középérték 5 és fél év. Kifogásolta, hogy a törvényszék a rongálás vétsége tekintetében figyelmen kívül hagyta, hogy a II. rendű vádlott nem csupán az I. rendű vádlott autójának motorháztetejét rongálta meg, hanem a vezető felőli ablakot is betörte. Utalt arra, hogy a napjainkban terjedő brutális közlekedési morál egyik példája, amikor a járművezető a saját gépkocsiját elhagyva, megtorlásképpen fizikai erőszakot alkalmazva revansot akar venni az őt szóbelileg támadó másik járművezetővel szemben. A védői álláspont szerint ilyen körülmények között indokolatlan a kiszabott szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztése, ezért arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a II. rendű vádlottal szemben börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabjon ki és mellékbüntetésként a közügyek gyakorlásától is tiltsa el. Utalt továbbá arra, hogy a törvényszék ítélete rendelkező részében a rongálás vétségénél a Btk. szakaszszámot elírta, ezért annak kijavítása indokolt.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 7/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a II. rendű vádlott érdekében bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a szükséges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat egyenként és együttesen is értékelve állapította meg a történeti tényállást, amely megalapozott, így a Be. 591. § (1) bekezdésében

foglaltak szerint irányadó a másodfokú eljárásban. Érvelése szerint az I. rendű vádlott által vezetett gépjármű már nem volt mozgásban, a II. rendű vádlott nem az elütést akarta elkerülni és nem is az I. rendű vádlott ment neki gépkocsival a II. rendű vádlottnak, hanem a II. rendű vádlott kívánt kárt okozni az I. rendű vádlott járművében. Továbbá a II. rendű vádlott legalább közepes erővel megszorította az I. rendű vádlott nyakát, mely nyaki régió életfontosságú szerveket, köztük verőereket és visszereket tartalmaz, melyek rövid ideig tartó leszorítása is nyolc napon túl gyógyuló sérülést, illetve a halál bekövetkezésének lehetőségével járó életveszélyes állapotot okozhat. A 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat alapján az elsőfokú bíróság a II. rendű vádlott által kifejtett erő nagyságából, a támadott testtájékból és az elkövetés módjából helyesen következtetett arra, hogy Terhelt2 sérülést kívánt okozni Terhelt1nak, tudata átfogta a súlyosabb következmény, az életveszély kialakulásának lehetőségét, azonban azzal kapcsolatban közömbös volt. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a II. rendű vádlott bűncselekményeit, azonban a vagyoni elleni bűncselekmény törvényhelyét tévesen jelölte meg, az helyesen a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja, ezért a rendelkező részben vétett elírás korrigálása szükséges.

[5] A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy az időmúlás csak kisebb nyomatékkal értékelhető a II. rendű vádlott javára, mivel az a halmazati büntetési tételkeret alsó határát csak kis mértékben haladja meg. Az I. rendű vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett, az életét fenyegető jogtalan támadást hárította el, ezért csak kisebb súllyal vehető figyelembe enyhítő körülményként a II. rendű vádlott által elszenvedett súlyos sérülés. A fellebbviteli főügyészség az 55/2007. BK. vélemény alapján fejtette ki, hogy nem indokolt a büntetés végrehajtásának a felfüggesztése, ha az elkövető jellegénél fogva súlyosabban megítélendő (pl. erőszakos, garázda jellegű vagy a közélet tisztaságát veszélyeztető), nagyobb tárgyi súlyú bűncselekményt követett el. Álláspontja szerint a II. rendű vádlott terhére rótt cselekmények konkrét tárgyi súlya, valamint a súlyosító körülmények nem indokolják a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését, mert az a generális prevenciót nem szolgálja. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén érvényesülhetnek. A másodfokú ügyészség megjegyezte, hogy végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezésből mellőzni szükséges, a végrehajtás esetére kitéltet, továbbá, hogy a II. rendű vádlott méltatlan a közügyek gyakorlásában való részvételre, így végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén az ahhoz igazodó mértékű közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása is szükséges.

[6] Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a II. rendű vádlott vonatkozásában – az elírások javításával és a bűnösségi körülmények kiegészítésével – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a testi sértés büntetnének minősítését pontosítsa, mellőzze a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezésekből mellőzze a szabadságvesztés végrehajtása esetére kitéltet, a Btk. 61. § (1) bekezdése és a Btk. 62. § (1) bekezdése alapján a vádlottat közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélje, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] A védő a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta. Elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a Be. 606. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a II. rendű vádlottat az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének vádja alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja, a rongálás vétségének vádja alól pedig a Be. 566. § (1) bekezdés b) és c) pontjai alapján mentse fel. Másodsorban azt indítványozta, hogy ha a másodfokú bíróság a védelem első indítványának nem adna helyt, úgy az ügyészség súlyosítás iránt bejelentett fellebbezésének alaptalanságára figyelemmel, az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben. Kifejtette azon álláspontját, hogy a II. rendű vádlott felelősségét megállapító ítéleti rendelkezést megalapozó tényállás részben hiányos és felderítetlen, részben ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, továbbá a megállapított tényekből további tényekre helytelen következtetést tartalmaz, vagyis a Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontjai szerinti részleges megalapozatlanság áll fenn. A védő szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is hiányosan teljesítette, mert az nem ad magyarázatot minden releváns kérdésre és logikai ellentmondásokat is tartalmaz. Álláspontját azzal indokolta, hogy a bíróság a kihallgatott tanúk vallomását nem értékelte teljeskörűen, és nem vetette össze más bizonyítékokkal. Kifogásolta, hogy rendelkezésre álló vallomásokkal ellentétesen tartalmazza a tényállás, hogy az I. rendű vádlott autója már fékezett állapotban volt, amikor arra a II. rendű vádlott ráesett, ráugrott. Úgyszintén valóságellenesen került rögzítésre, hogy az I. rendű vádlott nem tudta kikerülni a kb. 2 méter távolságra lévő II. rendű vádlott autóját. A védői álláspont szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű vádlott agresszíven viselkedett, támadóan kívánt fellépni a II. rendű vádlottal szemben. Erre figyelemmel inkább az állapítható meg, hogy a II. rendű vádlott volt jogos védelmi helyzetben és így ugrott az autó motorháztetejére. A II. rendű vádlott a megtorlás szándéka nélkül szállt ki az autóból, hogy megértesse az I. rendű vádlottal, miszerint arra vár, hogy kinyissák neki a kaput. A védői álláspont szerint bizonyítatlan az, hogy a II. rendű vádlott az ablak betöltését követően jobb kezével legalább közepes erővel megragadta az I. rendű vádlott nyakát és fojtani kezdte. Az I. rendű vádlottnak ez nem is minden előadásában szerepelt, pedig az egyik legfontosabb cselekmény. A védő megjegyezte, hogy az az I. rendű vádlotti előadás is megcáfolást nyert, hogy az ablak betörésekor lett volna valamilyen fém tárgy a II. rendű vádlott kezében. Kifogásolta a szakértő² által készített orvosszakértői vélemény megállapításait, mert az sommás, feltételezéseken alapszik, így ilyen súlyos vádat arra alapozni nem lehetett volna. Fényképeket csatolt be a védő annak bizonyítása érdekében, hogy a II. rendű vádlott által az I. rendű vádlott nyakának megragadása az I. rendű vádlott által előadott módon ugyan nem lehetetlen, azonban nem is legtermészetesebb módon megvalósítható fojtogatás. Kifogásolta, hogy az I. rendű vádlott részéről nem elhúzódásra, a szorító kéz ellökésére került sor, ami a legtermészetesebb módja lett volna a fojtó mozdulat elhárításának, hanem leszúrta a II. rendű vádlottat. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság a valósághű tényállás megállapítására vonatkozó kötelezettségének csak részben tett eleget, és azokat a körülményeket, amelyek feltárása esetén a vádirati tényállás cáfolatot nyert volna, nem vizsgálta, azokat egyszerűen nem létezőnek tekintette. A bizonyítékok mérlegelése során egyoldalúan járt el, kizárólag a terhelőket vonta értékelési körébe, ugyanakkor a vádat gyengítő vagy cáfoló vallomásokat, körülményeket figyelmen kívül hagyta. Ennek okáról az ítélet indokolása semmit nem tartalmaz, nincs magyarázat arra, hogy milyen szempontok vezették a bíróságot, amikor a vád ellene szóló bizonyítékokat negligálta. A védő beadványában foglalkozott mindazon bizonyítékokkal, amelyeket az elsőfokú bíróság is értékelt, és annak alapján a törvényszék ítéletében kifejtettektől eltérő eredményre jutott.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás alapvető szabályait részben nem tartotta be, mert a valószínűség szintjén megállapítható tényeket is a II. rendű vádlott terhére értékelt, másrészt a kétséget kizáróan megállapítható tényekből részben téves következtetéseket vont le. Ebből következően az ítélet indokolása sem felel meg maradéktalanul a törvényes követelményeknek, mert részben sérti az észszerűség és a logika szabályait.

[8] A cselekmények jogi minősítésével kapcsolatban utalt arra, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlott cselekményét jogos védelmi helyzetben elkövettként értékelte, és őt felmentette. A törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy az I. rendű vádlottnak durva kifejezések használatával provokatív magatartása került kifejtésre a II. rendű vádlott irányába, és hogy a 4/2013. számú Büntető jogegységi határozat szerint a támadás kiprovokálása megfosztja a védekezőt az elhárító cselekmény jogszerűségétől. A II. rendű vádlott dühében csapott az ablaküvegbe, de nem állt szándékában testi sértést okozni. Az I. rendű vádlott azonban az üveg mindenkit váratlanul érő kitörésétől annyira megijedt, hogy a kezében lévő késsel azonnal leszúrta a II. rendű vádlottat. Az elsőfokú bíróság maga is rögzítette az ítélete [40] bekezdésében, hogy a cselekménysorozat elejétől kezdődően mindkét vádlott felfokozott, indulatos hangulatban volt. A védő kifejtette azon álláspontját, hogy nem lehet minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a II. rendű vádlott fojtogatott volna, illetve szándéka testi sértésre irányult volna. A fojtogatás elkövetési módja, ereje, egy kézzel történő volta, a II. rendű vádlott testhelyzete, a pár másodperc időtartam nem volt alkalmas arra, hogy a testi sértésre irányuló határozott szándékot lehessen feltételezni. A jelen esetben az akaratelhatározás és az elkövetés között alig volt időköz, azaz hirtelen alakult ki a szándék, így hiányzott a súlyosabb eredmény bekövetkezésének előrelátása. A II. rendű vádlott nem látta előre cselekményeinek következményeit, és a körülmények megfelelő mérlegelése, megfontolása nélkül cselekedett. Terhelt² tudatában nem merült fel a sértett életveszélyes megsérülésének lehetősége. A II. rendű vádlott szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki az életveszélyt okozó testi sérülés okozására. Utalt a védő arra, hogy az orvosszakértő kompetenciája arra terjedt ki, hogy az I. rendű vádlott sérülésének gyógytartama nyolc napon belüli. Azt, hogy valóban életveszélyes lehetett volna a sérülés, a szakértő szerint is fül-orr-gégésznek kellett volna alátámasztani. Ezen túlmenően az orvosszakértő megállapításai csupán feltételezések, így arra ilyen súlyos ítéletet alapozni nem lehet.

[9] Beadványa utolsó részében a védő foglalkozott a büntetékiszabási körülményekkel, és az ügyésznek a súlyosításra irányuló fellebbezésével. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy védenca terhére súlyosító körülmény nem állapítható meg. Hivatkozott az 56. Büntető Kollégiumi véleményre, mely szerint a bűncselekmény elszaporodottsága akkor súlyosító körülmény, ha az ügyben elbírált vagy ahhoz hasonló bűncselekmények száma a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. Ugyanakkor sem az elsőfokú bíróság, sem az ügyészség nem igazolta, hogy ilyen lényeges emelkedést bekövetkezett volna. Utalt továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel az enyhítő körülményeket. Álláspontja szerint az immár 50 éves, kifogástalan életvezetésű, büntetlen előéletű II. rendű vádlottal szemben soha más eljárás nem indult, így teljesen indokolatlan lenne megfosztani szabadságától.

[10] A fentiekre figyelemmel a védő elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 606. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és II. rendű vádlottat az ellene emelt életveszélyt okozó testi sértés kísérletének vádja alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja, a rongálás vétsége alól pedig a Be. 566. § (1) bekezdés d), illetve c) pontja alapján mentse fel. Másodsorban azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a védelem által is hivatkozott enyhítő körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben. Indítványozta továbbá, hogy az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel az ítélet részbeni megalapozatlanságát oly módon küszöbölje ki, hogy a tényállást a szükséges mértékben egészítse ki, illetve helyesbítse, e körben vegyen fel bizonyítást az elsőfokon felvenni elmulasztott bizonyítási kérdések körében, így különösen a szakértő ismételt meghallgatását és bizonyítási kísérlet lefolytatását foganatosítsa, továbbá az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ténybeli következtetés, valamint felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg a vádlott felmentése érdekében. Ennek körében a védő indítványozta nagyobb nyomatékkal figyelembe venni azt, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

[11] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolásban foglaltakkal egyezően tartotta fenn. A vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz.

[12] A II. rendű vádlott védője által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit és az indokolás helyességét. A felülbírálat értelemszerűen nem érintette az ügy I. rendű vádlottját, figyelemmel arra, hogy az ő vonatkozásában fellebbezés nem került előterjesztésre.

[13] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartotta. A vádiratnak a bíróságra érkezését követően a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki, melyen a vádlottak nem tettek a váddal egyező beismerő nyilatkozatot, így tárgyalásra tért át. Az elsőfokú bíróság mind az előkészítő ülésen, mind a tárgyaláson a vádlottakkal, a tanúkkal és a szakértővel szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott, valamint az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává. A 2024. szeptember 30.-i tárgyaláson az elsőfokú bíró megállapította, hogy az utolsó érdemi tárgyalás óta több mint hat hónap telt el. A Be. 518. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően nyilatkozta az ügyészt, a vádlottat és a védőt, akik nem indítványozták a tárgyalás megismétlését.

[14] Az ügyészség a II. rendű vádlottat eredetileg a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségével, valamint a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kisebb kárt okozó rongálás vétségével vádolta. A bizonyítás eredményeként az ügyész a 2024. szeptember 30.-i tárgyalási napon a vádat

módosította és a II. rendű vádlottat a továbbiakban a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetvényének kísérletével és a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kisebb kárt okozó rongálás vétségével vádolta. Megállapítható, hogy a Be. 538. §-ában írt tárgyalás elnapolására nem volt szükség, mivel az adott tárgyalási napon a bíróság a bizonyítási eljárást nem fejezte be, hanem további bizonyítások lefolytatása érdekében a tárgyalást 2024. november 18-ra elnapolta. Az érdekelték egyébként eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[15] A törvényszék a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek keretében a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A II. rendű vádlott mind a nyomozás során, mind a bírósági szakban az előkészítő ülésen, illetve a tárgyaláson az eredeti és a módosított vád tekintetében is tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Védekezése szerint azért ugrott rá az I. rendű vádlott autójának a motorháztetejére, mert ellenkező esetben a másik autó elütötte volna, és oldalra kiugrani már nem volt ideje. A tárgyaláson elismerte, hogy beütötte a másik autó vezető ülés felőli oldalsó ablaküvegét, azonban tagadta, hogy megragadta volna az I. rendű vádlott nyakát. Az elsőfokú bíróság ítélete [20]-[43] bekezdésében foglalkozott az általa értékelt egyes bizonyítékokkal, majd a [44]-[59] bekezdésében azokat egymással is összevetve értékelte, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy a II. rendű vádlott tagadásával és védekezésével szemben, miért az I. rendű vádlott vallomására, és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra alapozta a tényállást. A törvényszék helytállóan hivatkozott arra, hogy a II. rendű vádlottnak a nyomozás során tanúként és gyanúsítottként, valamint a bírósági szakban tett vallomásai nem voltak következetesek, az autó üvegének betörését is csak a tárgyaláson ismerte el. Ítélete [46] bekezdésében helyes indokok alapján zárta ki Terhelt² tanúként tett vallomásával kapcsolatban azt a védekezését, hogy a kórházi kihallgatása során a gyógyszerek miatt nem volt beszámítható állapotban. A II. rendű vádlott érvelésével szemben helytállóan fogadta el az I. rendű vádlottnak a fojtogatásra vonatkozó hivatkozását, mert annak megtörténtét alátámasztották a helyszínre elsők között kiérkezett rendőrfőnök feljegyzése, amelyben leírásra került, hogy a vitatkozó felek egyike betörte a vezető oldali ajtó ablakát, amint benyúlt és fojtogatni kezdte a másikat. Alátámasztották tanú tanú nyomozás során és tárgyaláson tanúként tett vallomásai, aki arról számolt be, hogy a vezető oldali ablak betörése után még kb. 10 másodpercig ott tartózkodott az elkövető, valamint hogy betöréssel érintett autó vezetőjének a nyaka tiszta piros volt. tanú² tanú is arról számolt be, hogy a II. rendű vádlott az üveg beütését követően nem húzta ki nyomban a kezét az autó utasteréből, hanem azzal benyúlt, illetve néhány másodpercig benn maradt. Továbbá személyi szemlejegyzőkönyvben az I. rendű vádlott nyakán a megragadása utaló nyomok rögzítésre kerültek. Ugyanezen körülmények cáfolták az önfojtás lehetőségét az I. rendű vádlott esetében, tehát azt, hogy a nyakán rögzített sérüléseket magának okozta volna, hozzátevé, hogy Terhelt¹ az események alatt és után a végig a jelen lévő személyek megfigyelése alatt, majd kiérkező rendőrök ellenőrzése, kontrollja alatt állt. Az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő már a szakvéleményében is foglalkozott az I. és II. rendű vádlottnak a fojtó cselekmény idején egymáshoz viszonyított testhelyzetével, a nyaki sérülésekből következően a fojtó mozdulat kivitelezésével, de a tárgyaláson történő meghallgatása során ténylegesen be is mutatta ezeket. A törvényszék logikus érveléssel cáfolta, hogy a II. rendű vádlott az I. rendű vádlott gépkocsija általi elütéstől menekülve ugrott fel annak motorháztetejére.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védőnek a megalapozatlanságra történő hivatkozása nem alapos. Az elsőfokú bíróság teljeskörű bizonyítást folytatott le, a bizonyítási eljárás során felmerült kétségekkel kapcsolatban maga is igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki, akit a szakvélemény elkészítését követően a tárgyalás keretében személyesen is meghallgatott. Épp ennek a bizonyításnak az eredménye vezetett vád módosítására, és megalapozott ítéleti tényállás megállapítására. A törvényszék az általa megismert bizonyítékokból logikusan következtetett. Összességében megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így a II. rendű vádlott védője által a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére és ezen keresztül védence felmentésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[17] A Fővárosi Ítéltábla elutasította a védőnek az igazságügyi orvosszakértő ismételt kihallgatására, esetleg új szakértő kirendelésére, valamint a rongálás tekintetében bizonyítási kísérlet lefolytatására irányuló indítványát. szakértő2 igazságügyi orvos szakértő szakvéleményével, és az elsőfokú tárgyaláson tett megállapításaival kapcsolatban kétség nem merült fel, az elsőfokú bíróság pedig tanúvallomás és a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatai alapján állapította meg a két autó távolságát, és vont ebből következtetést arra, hogy a II. rendű vádlott nem volt olyan veszélyhelyzetben, hogy az I. rendű vádlott gépjárművének motorháztetejére kellett volna ugrani. A védő által indítványozott további bizonyítás lefolytatása indokolatlan, csupán az eljárás elhúzódását eredményezte volna.

[18] A törvényszék az általa megállapított tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a II. rendű vádlott bűnösségére és helyes a cselekmények jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt2 II. rendű vádlott bűnösségét 1 rendbeli, a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntetnének kísérletében, valamint 1 rendbeli rongálás vétségében állapította meg. Utóbbi cselekmény kapcsán észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék elírás folytán a vagyoni elleni bűncselekmény jogszabályi hivatkozásaként a Btk. 278. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. tételét tüntette fel, annak ellenére, hogy egyébként a rendelkező részben a bűncselekmény megnevezése helyes, az ítélet indokolása jogi minősítésre vonatkozó részében is helyes szakaszszám került feltüntetésre, de a tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltak szerint az első fokon eljáró bíró az ítélet szóbeli indokolása során is arra utalt, hogy elfogadta az ügyész által indítványozott jogi minősítést. Ezen körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság a rongálás vétségének jogszabályi hivatkozásaként a Btk. 371. § (1) bekezdését és (2) bekezdés a) pontját tüntette fel.

[19] Az ítéltábla osztotta a törvényszéknek az elsőfokú ítélet [60]-[76] bekezdéseiben kifejtett jogi álláspontját. Az elsőfokú bíróság helyes indokolással vetette el a

védőnek a rongálás vétsége tekintetében a jogos védelemre hivatkozó okfejtését. A 4/2013. Büntető jogegységi határozat alapján fejtette ki, hogy az ablakbetörés motívuma megtorlás volt, amely a jogos védelem megállapítását kizárja. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján rögzítette, hogy az I. rendű vádlott nyakán található sérülés gyógytartama nyolc napon belüli, azonban figyelemmel a támadott, illetve sérült testtájakra, a bántalmazás vélelmezhető módjára és erejére, valamint a ténylegesen elszenvedett sérülésekre, az elszenvedettnél súlyosabb sérülés keletkezésének reális lehetősége fennállt. A súlyosabb sérülés például a pajzsporc törése lehetett volna, továbbá a sérülések a nyak középső oldalsó területén, az elülső felszín határán helyezkednek el, ahol a nyaki nagyerek a felszínhez közel futnak. A nyak megfelelő (közepes erejű) megszorítása esetén a nyaki vénák leszorítása következtében igen gyorsan alakulhat ki agyduzzanat, melynek következtében eszméletvesztés áll be, és amennyiben a fojtás nem szűnik meg, reálisan fennáll az életet veszélyeztető állapot kialakulása. A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozat alapján állapította meg, hogy a II. rendű vádlottnak az életveszélyes állapot előidézésére eshetőleges szándéka terjedt ki, belenyugodott abba, hogy a fojtogatás a támadott testtájakra figyelemmel életveszélyes állapotot is eredményezhet. Az köztudott, hogy a nyak legalább közepes erővel történő szorítása, a fojtogatás életveszélyes állapot bekövetkezéséhez vezethet, abban az esetben is, ha a laikus nincs is tisztában az életveszélyes állapothoz vezető folyamat részleteivel.

[20] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem, de az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezés alapos.

[21] Az elsőfokú bíróság ítéletében alapvetően helytállóan sorolta fel a büntetéskiszabási körülményeket, azonban az időmúlás jelentősnek nem tekinthető, csak kisebb súllyal vehető figyelembe, míg a cselekménysor elindításával kapcsolatban, ahogy erre már a törvényszék is utalt ítélete [78] bekezdésében, szükséges rögzíteni, hogy a bűncselekményekhez vezető cselekménysort az I. rendű vádlottnak a II. rendű vádlottal szemben türelmetlen, intoleráns, majd személyeskedő, durván szidalmazó magatartása indította el. A másodfokú bíróság álláspontja szerint Terhelt2nek azon magatartása, hogy előbb az I. rendű vádlott autójának motorháztetejét, majd annak ablakát is megrongált, kitartó elkövetési magatartásként nem értékelhető, indulatában gyorsan, egymást követően, egyazon cselekménysor részeként néhány másodperc alatt kerültek kifejtésre. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a nagyszámú és jelentős súlyú enyhítő körülményre figyelemmel a középértéktől eltérve, lényegében az irányadó büntetési tétel minimumában határozta meg a szabadságvesztés mértékét, és lehetőséget látott annak próbaidőre történő felfüggesztésére. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a Fővárosi Törvényszék által a II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés, mind a szabadságvesztés, mind a próbaidő tartamát tekintve eltúlzott. Nem került kellően értékelésre az, hogy az elkövetés idején a negyvenes évei végén járó, addig kifogástalan életvezetésű, büntetlen előéletű vádlott részéről egyszeri indulati magatartásként, egy távoli kísérlet kifejtésére került sor, amelyhez vezető cselekménysort ténylegesen nem is ő, hanem az I. rendű vádlott indította el, és amelynek eredményeként egyedülként ő szenvedett életveszélyes sérülést. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét megváltoztatta és a II. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, míg a felfüggesztés próbaidőjét 2 évre enyhítette a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontjának alkalmazásával. A másodfokú bíróság

álláspontja szerint a vádlottal szemben ez a büntetés is megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[22] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolása [2] bekezdés első sorában található elírást annyiban helyesbítette, hogy a Fővárosi Bíróság megnevezést Fővárosi Törvényszékre változtatta.

[23] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokai alapján helybenhagyta azzal, hogy az ítélet rendelkező részében a bűnjeljegyzék számát T.676/2022. számra helyesbítette.

[24] Figyelemmel arra, hogy a II. rendű vádlott védőjének másodlagos fellebbezési indítványa eredményre vezetett, a Fővárosi Ítéltábla úgy rendelkezett, hogy a másodfokú eljárás során felmerült 9000 forint bünyügyi költséget az állam viseli a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

[25] A Fővárosi ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. június 4.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Szabó Éva s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.455/2023/53. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.60/2025/8. számú ítéletében írt változtatással 2025. június 04. napján Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. június 4.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..